

El cranc reial.

En les costes arenoses dels nostres mars, amagat entre els grans d'arena, uns ulls ens observen.

Des dels 3 i fins als 700 metres de profunditat trobem el comunament conegut com a pessic, el nom científic del qual és *Calappa granulata*.

Els seus ulls bombats i sempre atents, es troben sobre uns peduncles oculars curts i grossos, amb xicotetes òrbites circulars.

Les antènules estan disposades obliquament. Són òrgans tàctils i, també, tenen quimiorreceptors. Agitant les antènules com a margallons de mode intermitent, estos òrgans receptors li permeten reconèixer el que està ocorrent en el seu entorn i, així, evitar possibles perills.

La seua closca, de color groguenc rosat, presenta un característic clapat rogenc, més o menys regular, que ho fan inconfusible.

Una vegada fora de perill ix del seu amagatall a la cerca d'aliment. El pessic és un decàpode, és a dir que posseïx cinc parells de potes; el primer d'ells està tan modificat que a penes deixa veure quina és la seua verdadera naturalesa. Estes enormes pines són eixe primer parell de potes.

En els seus desplaçaments es mou caminant de costat. Al menor senyal de perill, arreplega potes i tenalles, i es queda com si estiguera avergonyit, amb un aspecte semblant al d'un xicotet baül.

La closca és molt convexament i lleugerament granulada. En els individus adults arriba a aconseguir els 7 centímetres de longitud i els 10 d'amplària.

Les pines, fornides i àgils, estan proveïdes en el seu extrem dorsal d'una espècie de cresta amb 4 dents i diversos grànuls. A més, en la base del dit mòbil de la pinça dreta, té dos lòbuls roms molt característics.

Quan l'animal es troba en repòs o sent algun perill es cobrix la boca amb eixe primer parell de potes.

Esta vegada s'ha trobat amb una gran amenaça, una xarxa de tremall calada. En determinades ocasions, alguns individus són capturats pels arts de pesca tradicionals. A pesar de no ser l'objectiu principal de l'activitat pesquera, els mariners els venen en els mercats com a marisc.

Els pescadors comencen a recuperar la seua xarxa amb l'esperança que les captures siguen abundants. En esta ocasió el carranc ix vencedor, a pesar de la seua aparent malaptesa, ha sigut prou hàbil com per a escapar d'esta trampa, sovint mortal.

A la llunyania, divisa una possible presa. El pessic és carnívor, i té una especial preferència pels xicotets mol·luscos, que captura en les grans extensions d'arena.

Ha tingut sort; l'espera un gran festí. El carranc agafa cuidadosament la cloïssa, i gràcies a les modificacions i la força de les pines, aconsegueix trencar la petxina amb molta atenció i disfrutar del menjar.

Encara que la grandària de les pines podria fer pensar que és desmanotat, gaudix d'una gran destresa.

L'aparell bucal del pessic, com el de la majoria dels crustacis, està format per tres parells d'apèndixs, que se solapen els uns als altres. Manipula el menjar amb les pines i arreplega l'aliment amb el primer parell d'apèndixs, cridats quelípedes; estos la passen al maxilíped i d'ací a les mandíbules, amb les que tritura l'aliment fins a quedar llest per a ser digerit.

De moment ja és prou; una vegada saciat, el pessic busca un lloc segur. Després de cerciorar-se de no tindre cap depredador prop, se soterra, però sense deixar de vigilar l'horitzó per a no perdre detall del que li oferisca el nou dia.